

[Chapter 1]

เหตุเกิดเพราะปลาร้า

“ดูก็ตามตัวนี้ เดี๋ยวให้แอรเป็นของขวัญนะ จะได้ไม่ลืมเต็ง”

“ได้ไม่ได้ชอบแอร เดี๋ยวกับแอรแค่เพื่อนเท่านั้นเอง แอรอย่าคิดอะไรมากไป
กว่านั้นเลยนะ เราไม่คู่ควรกันหรอก เต็มมีแฟนแล้ว.. เต็มมีแฟนแล้ว.. เต็มมีแฟนแล้ว..”

ภาพและเสียงของผู้ชายคนหนึ่งที่นั่งเฉยชอบมากปรากฏอยู่ซ้ำแล้วซ้ำเล่า
เหมือนมีคนฉายภาพยนตร์อยู่ในหัวฉัน ตกย้ำให้คิดถึงไอบ้าที่หักอกฉันหน้าตา
เฉย ToT

ชิ ใต้ต่อแหล เราไม่คู่ควรกัน พุดเหมือนละครน้ำเน่าเปี้ยบเลย -_-;;

ไม่เอา อย่าไปคิดถึงมัน ไปเปิดวิทยุฟังเพลงให้สบายใจดีกว่า

‘เมื่อไหร่จะมีใคร ใครสักคนที่เป็นของเรา เมื่อไหร่จะมีใคร ใครสักคนนะที่
รักเรา เท่านั้นที่ต้องการ ขอเกินไปตรงไหน... เมื่อไหร่จะมีใครใครสักคนที่เคียงข้าง
เรา แค่อายจะมีคนที่ทำให้เราไม่ต้องเหงา ไม่รู้ต้องเมื่อไหร่ เหมือนมันยังห่าง
ไกล...’

จะมีเพลงไหนที่เหมาะสมยิ่งกว่าเพลงนี้อีกมั๊ยหนอ คนไม่มีแฟน แกรมเพ็ง
อกหักมาหมาดๆ -_-;; แฮ็อก ทำไมปิดเทอมมันช่างยาวนานอย่างนี้ละ -_-; ผลสอบ
ก็ออกมาเป็นที่น่าพอใจ โอเค เรื่องเรียนไม่มีปัญหา แต่เรื่องความรักนี่สิ หดหู่สุดๆ
อกหักเป็นรอบที่เท่าไรแล้วก็ไม่รู้ ทำไมเรื่องเศร้าๆทั้งหลายแหล่ต้องเกิดขึ้นกับสาว
น้อยน่ารักน่าทะนุถนอมอย่างฉันอยู่เรื่อยเลย YoY

ตัด..ตัด..ตัด.. แค่อยากเป็นคนที่ถูกรัก แค่อยากเป็นคนที่ถูกใครสักคนเข้า

ใจ... (ริงโทนโดนใจโคตรๆ -.-)

ว้าย! ตกใจหมด ใครโทรมาตอนนี่เนี่ย

“ฮัลโหล สวัสดีค่ะ” “ไม่รู้จะเอาอันไหนดี เลยทั้งฮัลโหลแล้วก็สวัสดีด้วยละ
กัน -.-;

“เฮ้ย แอร์เหรอ นี่ทรายนะเว้ย” แหม ทักทายสุภาพโคตรเลยเพื่อนตุ

“เออ ทำไมวะ” “ไ้เราก็สุภาพเหมือนกัน

“กูจะโทรมาบอกเมิงว่า กูกับพี่บอยเป็นแฟนกันแล้ว” โห น้ำเสียงมันนี่
ตื่นเต้นสุดๆ

ถ้าเป็นเวลาอื่นที่ไม่ใช่ตอนนี้ ฉันคงจะดีใจกับมันอยู่หรอก แต่นี่กูกำลัง
เศร้าอยู่นะเพีย!!! พอได้ยินที่ไอ้ทรายพูดแล้วรู้สึกเจ็บจี๊ดๆที่หัวใจ (ไม่ใช่พยาธิ
ตัวจิ๊ดนะ) เกิดมาได้ 16 ปีแล้วก็ยังไม่มีทีท่าว่าจะขายออกกะเค้าเลย มีเพื่อน
ร่วมอุดมการณ์อยู่คนเดียว มันก็ดันไปมีแฟนซะแล้ว เสร้าจะ TOT

“เออ ยินดีด้วยวะเพื่อน” พยายามทำเสียงสดใสที่สุดแล้วนะเนี่ย

“ไรวะ เสียงเมิงมันไม่บ่งบอกถึงความดีใจเลยนะ”

“จะให้ทำไงละ ก็ตอนนี้กูชดน้ำโบบับวกแก๊ซ้ำใจอยู่นี้หว่า”

“เฮ้ย กูขอโทษ กูลืมไปว่าเมิงเพิ่งอกหักจากไอ้เต้ผู้ชายดีๆ มีตั้งเยอะเยอะ
อย่าไปเสียใจกับไอ้ผู้ชายเฮงชวยอย่างนั้นเลย” ปลอดภัยกูได้ดีมากเลยเพื่อน -.-;

“กูก็คิดเหมือนเมิงนั่นแหละ แต่มันก็เศร้าอยู่ดี ไม่เข้าใจเลย ทำไมกูต้อง
ไปชอบไอ้พวกหน้าหม้อแบบนั้น แล้วก็อกหักทุกที”

“อาจเป็นเพราะเมิงยังไม่เจอเนื้อคู่ตัวจริงมั้ง” ทรายพูดเสียงจริงจัง

“แล้วไอ้เนื้อคู่ตัวจริงของกูมันเกิดรึยังวะ” อันนี้สงสัยจริงๆ

“อย่าซีเรียสเลยเพื่อน พรุ่งนี้ก็ประกาศผลสมัครเรียน ม.4 แล้วนะ เผื่อ
โชคดีบางที่เราอาจได้อยู่ห้องเดียวกันก็ได้”

“ลืมไปซะสนิทเลย ขอบใจนะที่เตือน”

จากนั้นฉันกับไอ้ทรายก็เม้าท์กันซะยาวยี้ด มันให้กำลังใจฉันต่างๆนานา
ทำให้ฉันหายเศร้ายลงไปหน่อยหนึ่ง

“แอร์ไปซื้อของให้แม่หน่อย” เสียงแม่เรียกมาจากข้างล่าง ฉันรีบแจ๋นลง
ไปหา

- ฮามั้ยเนี่ย - อ้าวไม่ฮา ชั่งเลย -__-;)

ขณะที่ฉันกำลังเลาะดูปลาร้าแขวนใส่แฮนด์รถ (ไอ้ที่จับนะ) เพราะจักรยานฉันมันไฮโซเกินไปไม่มีตะกร้าหน้ารถ ได้เหลือบไปเห็นใครคนหนึ่ง O.o ... คงไม่ใช่ มั้ง มันจะมาทำอะไรแถวนี้ -_-;

เอ้า ขี้ตาแล้วมองอีกที O.O ฮีฮี แม่นแล้ว หน้าอย่างนี้มีคนเดียวในโลก ไซ้มันแน่นๆ ไอ้คนที่ทำให้ฉันต้องมานั่งชดน้ำใบบัวบกเป็นโถ่ง มันกำลังควงสาว คนใหม่แถมเดินมาทางนี้อีกต่างหาก >o<;

เฉยเอาไว้อั๊วแอร์ ต้องทำเป็นไม่เห็นมัน แบบว่ากรูไม่สนใจเมิงแล้ว -o-;;
หววยยยย มันใกล้เข้ามาแล้ว ทำไงดี

10 เมตรที่สิบนาฬิกา.. 5 เมตร... หนีดีกว่า หวังว่ามันคงไม่เห็นนะ >o<

“หวัดดีแอร์”

อึ้ย เห็นกรูจนได้ -_-; มันเรียกแล้วเราจะป็นต่อไปก็กระไรอยู่ อ๊ะ หยุดคุยก่อนก็ได้ เล่นบทเพื่อนเก่าที่แสนดีสักครั้งคงไม่เสียหาย

“อ้าว เต มาทำอะไรแถวนี้เหรออ” นี่ ต้องฟอร์มทำเป็นแปลกใจที่เจอมัน

“อ้อ บ้านฝ่ายอยู่แถวนี้ล่ะ นี่ฝ่ายแฟนเราเอง” มันแนะนำพร้อมกับยิ้ม

เออ กรูรู้แล้วว่าแฟน กอดกันกลมมั้ง คงจะเป็นป้าม้าง -o-;;

“เพื่อนเต้เหรออ” แฟนมันหันไปถามด้วยเสียงแคลงใจ

“ไซ้จ๊ะ เพื่อนเต้เอง อยู่ห้องเดียวกันตอน ม.ต้นนะ” แล้วเรื่องที่เมิงเคยทำกับกรูก็ยังไม่ลืมนะเพี้ย ~_-

อึ้ย หมั่นได้ >o<; มีจ๊ะมีจ๋า หวานกันเข้าไป ยัยนั่นก็ไม่เห็นจะสวยตรงไหนเลย แค้ไฮโซ แค้ขาว แค้น่ารัก แค้นุ่นดี ฮือๆ สรุปมันก็สวยนั่นแหละ (นางเอกตาลูกเป็นไฟแล้ว -_-;)

“แฟนนายน่ารักสินะ” นี่เป็นคำพูดที่ออกมาจากปากของข้าพเจ้าเอง ถึงจะกัดฟันพูดแต่มันก็เป็นความจริง ความจริงที่ทิ่มแทงใจ ฮือฮือๆ ToT

มันยิ้มๆ คงภูมิใจละสิที่มีแฟนสวย ชิ -o-;

“มาซื้อของเหรออ”

มาตลาดคงมาดูหนังม้าง ถามฟายๆ แหะๆ แค้คิดนะ -_-;;

“อ้อ มาซื้อปลาร้าให้แม่” โห ปีนี้รางวัลตุ๊กตาทองสาขาแหลยยอดเยี่ยมต้อง

ม้าม และตับไตได้ฟุ้งเช่นนี้ (แหะๆ แค่อายากจะบอกว่าเขาหล่อมากนะ *^o^*)

ผมสีน้ำตาลเข้ม คิ้วหนา ตาสีน้ำตาลอ่อน ปากบางเหมือนคันศร จมูกโด่งเหมือนฝรั่ง ผิวขาวอมชมพู ตัวสูงประมาณ 180 เซนติเมตร กรีดคด สเป็คฉั่นเลย

แต่ถึงนายจะหล่อก็อภัยไม่ได้เพีย ปลาร้าฉิ้นสำคัญกว่า >o<

“นี่ นายข้ามถนนยังงัยอะ ทำไมไม่รู้จักดูตาม้าตาเรือเลย เห็นมัยปลาร้า หกหมดเลย แล้ววันนี้ฉิ้นจะได้กินส้มตำมัยเนี่ย” เป็นธรรมชาติของมนุษย์โลก ทำผิดยังงักไม่เคยโทษตัวเองหรอก -_-;;

“ขอโทษนะ เป็นอะไรี๊ปาว” โห สุภาพบุรุษโคตรๆ ขนาดโดนปลาร้าทั้งถุง ยังอุตสาห์มาห้วงเราอีก

“ไม่เป็นไร” นายนั้นมาช่วยพยุงฉิ้นกับจักรยานขึ้น (เออ ล้มตั้งนานแล้วตุยงไม่เห็นพลเมืองดีมาช่วยซักคน -o-;)

โอ้โห กลืนนี่โคตรแรงเลยอะ ฉิ้นละนับถือนายจริงๆ เพราะถึงฉิ้นจะชอบ ปลาร้าขนาดไหน แต่ถ้าหกรดตัวแบบนี้ก็คงรับไม่ได้เหมือนกัน

“ให้ฉิ้นชื่อของให้ใหม่มัย หรือจะให้จ่ายค่าเสียหายเท่าใไหร่ก็ว่ามาเลย” ใจดีจัง ทั้งที่โดนเราชนแท้ๆ (เริ่มจะใจอ่อน ^ ^)

“หมายถึงปลาร้านะหรือ ไม่เป็นไรหรอก ว่าแต่เลื้อนายอะ ฉิ้นขอแนะนำ ใให้ถอดแล้วทิ้งเลยนะ ไม่ต้องซัก เพราะไม่ว่าจะซักด้วยน้ำยาอย่างดีขนาดไหน ก็เหม็นอยู่ดีอะแหละ”

“หีหี ฉิ้นก็ไม่คิดจะเก็บใไว้หรอก” เขาหัวเราะ

“ขอโทษจริงๆ นะที่ทำให้เธอต้องลำบากไปด้วย จะไม่เอาดั่งค์จริงๆ หรือ” เขาถามอีก

ฉิ้นเองต่างหากที่ทำให้นายพลอยชวยไปด้วย ไม่สิ เพราะไ้แต่ต่างหากละ (อ้าว เกี่ยวกันมัยเนี่ย -_-;;)

“อือ ไม่เอาหรอก ฉิ้นไปละนะ แมร์ออยู่” ใจจริงก็อยากได้อยู่หรือก ดั่งค์นะ แต่ทำไ้ได้ เขาเป็นนางเอกนิสัยตินีหว่า (ดูไม่เห็นด้วยอย่างแรง -_-;;)

“ฉิ้นยังไม่รู้จักชื่อเธอเลยนะ” เขาถาม

ว้ายๆ ปึงเราอะปาว อายนะเนี่ย ///^o^/// (ไม่ค่อยจะเข้าข้างตัวเองเลย

-__-;;)

“แอร์!”

“อะไรนะ”

“แอร์!!!” ฉันทะโกนก่อนจะปั่นจักรยานออกไปอย่างรวดเร็ว โดยไม่กล้าหันกลับไปมองนายนั้นอีก

ทำไมต้องเงินด้วยพะ กะอีแค่เขาถามชื่อเฉยๆ -_-;; แกนี่มันตกหลุมง่ายจริงๆเลยไอ้แอร์ โดยเฉพาะหลุมรักเนี่ย

สรุปฉันต้องกลับไปซื้อปลาร้าที่ตลาดอีกที กลับบ้านไปได้กินส้มตำปูฝีมื้อแม่แล้วล้มความเศร้าโคกไปเลย ออกหักเรื่องเด็กเอาไว้ทีหลัง กินส้มตำสำคัญกว่า ฮ่าฮ่าๆ ^o^

เอ้ก อี เอ้ก เอ้ก... เอ้ก อี เอ้ก เอ้ก...

ไม่ใช่เสียงไก่ขันที่โหนกรอก มันคือเสียงนาฬิกาปลุกฉันเองแหละ ^ ^ เจ็ดโมงแล้วต้องรีบอาบน้ำไปโรงเรียนเพื่อดูผลสมัครเรียน ม.4 ตื่นเต้นจังเลย ไม่รู้จะได้อยู่ห้องไหน ตอนแรกฉันเลือกแผนภาษาเพราะชอบภาษาอังกฤษ สมัครไปเรียบร้อยแล้ว แต่พอกลับมาบ้าน คุณเพื่อนทั้งหลายมันโทรมาเป่าหู กล่อมจนฉันหลงเชื่อ หลวมตัวกลับไปเปลี่ยนเป็นแผนวิทย์แทน (ใจง่ายจริงๆเลยเรา -_-;) ทั้งๆที่ฉันเกลียดวิชาวิทย์คณิตโคตรๆ (ยังคิดอยู่ว่าครูบ้าปาวเนี่ยที่ไปเชื่อพวกมัน) แต่เอาไงเอากันวะ ลองเรียนดูสักตั้งจะเป็นไรไป เผื่อจะรุ่ง (หึหึ รุ่งจริงอะดิ -_-;)

ไปถึงโรงเรียน คนนี้อย่างแน่นเลย ฉันต้องฝ่าดงทีนไปที่บอร์ดหน้าอาคารเอนกประสงค์

แอ๊กแอ๊ก >o<; ชาวโลกทั้งหลายขยับให้หน่อยสิจ๊ะ ตูจะโดนเหยียบแบนอยู่แล้วนะเพี้ย

“เฮ้ แอร์ทางนี้” นั่นไงไอ้ทราย กระโดดเหยงๆ อยู่ตรงบอร์ดแรกเลย

“กูกับเมิงได้อยู่ห้องเดียวกันวะ” ทรายบอกด้วยความตื่นเต้นเมื่อฉันแหวกฝูงชนไปถึง

“เฮ้ย จริงเหออ ไหนๆ” มันชี้ให้ดู ไซ้จริงๆด้วย เราสองคนได้อยู่ห้องหกไอ้เย้! ในที่สุดก็ได้อยู่ห้องเดียวกับเพื่อนสนิทอีกครั้ง ดีใจๆ \>o< /

“ฮ่าๆอย่างเงี้ยต้องฉลอง” ฉันทับทรายจับมือกันกระโดดโลดเต้นท่ามกลาง
สายตาประชาชนนับร้อย -_-;; ไม่ได้ฉายชาวบ้านชาวเมืองเลย

“เฮ้ย พอเดอะ ดีใจเวอร์ไปแล้ว ทรูอายุคนวะ” รีบกระดี๊บบอกไปจาก
ตรงนั้นด่วนเลย ป่านนี้เขาคงจะคิดว่าไอ้สองตัวนี้มันบ้าแน่ๆ (ป๊าว ไม่ได้บ้า
แค่สติแตกชั่วขณะเท่านั้นเอง ^.^;)

หลังจากนั้นต้องไปรายงานตัวบนอาคารอเนกประสงค์ ซึ่งชั้นตอนเยอะ
มาก ไม่ได้กินข้าวเข้ามา กว่าจะเสร็จก็สี่กั๊กพอดี พอรายงานตัวเสร็จแล้วก็ไปฉลอง
กับทรายด้วยการกินส้มตำจนหน้าใจ ถนัดนักไอ้เรื่องสวาปามส้มตำเนี่ย เผ็ดขนาด
ไหนก็บ่มเย็น อิ่มแปล้จนจะเดินไม่ไหวทั้งคู่

กลับบ้านไปเจไอ (เพื่อนอีกคน) โทรมบอกว่าแจ้แก่กับฉันทสอบติดโครงการ
นักเรียนความสามารถพิเศษภาษาอังกฤษของโรงเรียน หรือที่เขาเรียกกันว่า
ก็พีเด็ดไซด์ ฟลุคจริงๆ ^.^; (มันนานจนลืมไปแล้วว่าเคยไปสอบเอาไว้ -_-;) ดีใจ
จัง อย่างน้อยก็ได้เรียนกับเพื่อนทั้งสองคน

หุหุ วันนี้เป็นวันที่ดีจริงๆ มีแต่ข่าวดีทั้งนั้นเลย ^ ^ (หลังจากที่เมื่อวานชวย
มาทั้งวัน)